

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. София, 19.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 15.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4885** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. Н. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], ап.4. чрез адвокат А. С. Черногорски, срещу Разпореждане № РВ - 3 - 21- 00672446/ 31. 10. 2019 г. издадено от Е. Л. - Ръководител Контрола по разходите на ДОО и ТП в НОИ С., потвърдено с Решение № 1040-21-377/13.05.2020г. на Директор на ТП па НОИ - С. град.

В жалбата се поддържа, че решението и разпореждането са постановени неправилно в нарушение на материалноправните норми, неспазване на конституционните права на гражданите, при множество процесуални нарушения.

Жалбоподателят - М. Н. К. – редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Черногорски, който моли жалбата да бъде уважена по съображения, изложени в нея. Иска срок за представяне на писмена защита.

Ответникът - ДИРЕКТОР НА ТП НА НОИ С. - ГРАД – редовно уведомен, се представлява от юрк. А., която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възражение.
Оспорвам искането по чл.161 от ГПК.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Подадената жалба вх. № 1012-21-2256 от 10.12.2019 г. на М. Н. К. била срещу Разпореждане № РВ-3-21-00667494/29.10.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл. 114, ал. 2 и 3 във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО било разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), изплатено ѝ за времето от 13.11.2017 г. до 11.07.2018 г. в размер па 32.99 лв. /тридесет и два лв. и 99 ст./ - главница, с мотиви: „Поради наличието на нови данни, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащаните обезщетения на М. Н. К., в следствие на извършената проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК] и установените обстоятелства за липса на търговска дейност на дружеството, респ. на трудова дейност на лицата, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, в т.ч. и за М. Н. К.. За периода от 15.07.16 г. до 31.12.16 г. вкл. М. Н. К. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и на основание новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е преизчислено изплатеното парично обезщетение поради временна неработоспособност за периода от 13.11.2017 г. до 11.07.2018 г.“

В жалбата се твърди, че така издаденото и оспорено в административното производство Разпореждане е неправилно, немотивирано и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административните процесуални правила на АПК. Изложени са следните твърдения от страна на жалбоподателката, а именно че неучастието и неуведомяването ѝ е нарушило процесуални ѝ права и е довело до невъзможност да упражни правата си. В тази връзка, жалбоподателката е изложила виждането си, според което административния орган е трябвало да събере служебно информация, копие от акта, въз основа на който е извършено процесното заличаване на данни и да осигури възможност на заинтересованото лице да вземе становище по това доказателство и да направи искане за допълнително събиране на доказателства.

Заявява, че за да се издаде индивидуален административен акт за възстановяване на получено парично обезщетение, следвало да са издадени предходни индивидуални административни актове, подлежащи на самостоятелно обжалване и едва след тяхното влизане в сила, да се продължавало по процедурата, която да приключи с издаването на Разпореждане за възстановяване на неоснователно получени суми по чл. 114, ал. 2 от КСО, а не както неточно било вписано в жалбата Разпореждането за възстановяване на „недобросъвестно получено парично обезщетение“.

На следващо място било изложено общото твърдение, че възприема издаденото разпореждане като постановено при нарушение на материалноправните норми на КСО, при неспазване на конституционните права на гражданите, шаблонно бил посочен текста на чл. 51, ал. 1 от КРБ.

Направени били саобщения за осъществени според жалбоподателката нарушения на процесуалните правила и норми заложи в АПК, относно протичане на административното производство.

Отново бил повдигнат въпроса за наличието на заличени данни, относно подадена информация по чл. 5, ал. 4 от КСО от осигурителя и неяснотата за жалбоподателката кои данни са заличени, от кого, кога и на какво правно основание. В тази връзка М. К. твърди, че било недопустимо административен орган да издава индивидуален административен акт и да претендира права на база извършено от него незаконосъобразно и дори попадащо в обхвата на НК действие по заличаване на информационна база данни. Като съществено и неотстранимо процесуално нарушение, допуснато от административния орган в хода на административното производство жалбоподателката сочи, че в нарушение на чл. 8 от АПК за равнопоставеност на страните в процеса и чл. 26 от АПК за уведомяването ѝ като заинтересовано лице с оглед упражняване на процесуалните права по чл. 36 за представяне на доказателства, депозиране на искания за събиране на доказателства и др., което обуславяло незаконосъобразност на постановения административен акт. В заключение жалбоподателката коментира и описва своя прочит на приложението на текстовете на чл. 40 и чл. 41 от КСО относно правото на парично обезщетение за временна неработоспособност. Заявява, че няма материалноправна или процесуалноправна норма, нито подзаконов нормативен акт, който да указва, че при преценка на правото следвало да се анализират и вземат последните 12 месеца от осигурителния стаж на работника/служителя, който претендира обезщетение по болничен лист. Императивните правни норми на КСО били ясни и в тази връзка волята на законодателя следвало да се тълкува, че в осигурителния стаж необходим за придобиване право на парично обезщетение се включва времето, през което лицата са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени и дължими осигурителни вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение. Соочи, че относно изплатените парични обезщетения са били подадени всички необходими документи от осигурителя [фирма].

По изложените възражения жалбоподателката поискала отмяна на Разпореждане № РВ-3-21-00672446/31.10.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на Д..

След разглеждане и обсъждане на всички доказателства, съдържащи се в административната преписка и при преценката им в тяхното единство и взаимовръзка от правна и фактическа страна, АО установил следното: Обжалваното разпореждане било постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 от КСО, отговаряло на формата, утвърдена от Управителя на НОИ съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО.

Със Заповед № ЗР-5-21-00597522/24.07.2019 г. и № ВЗ-5-21-00642507/29.08.2019 г., на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО било възложено извършване на проверка, във връзка с жалба вх. № 1012-21-1205/19.07.2019 г., срещу Разпореждане

№ РВ-3-21-00568786/27.05.2019 г., образувано относно изясняване на факти и обстоятелства по реда на чл. 39, ал. 1 от АПК, за изясняване на взаимоотношението на М. Н. К., ЕГН [ЕГН] с [фирма] за периода от месец 09.2016 г. до месец 10.2016 г., относно основание за осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО. представлявана от адв. А. Черногорски.

С писмо изх. № 1012-21-1205#1/26.07.2019 г. до съдебния адрес на пълномощника адв. А. Черногорски било изискано М. Н. К. да представи документи и да се яви в ТП на НОИ - С. град за деклариране на факти и обстоятелства, касаещи правоотношението й с [фирма].

С молба вх. № 1012-21-12052/19.08.2019 г. в деловодството на ТП на НОИ - С. град за М. Н. К., ЕГН [ЕГН], от адв. А. Черногорски пълномощник на лицето са представени следните документи:

1. Декларация / оригинал / попълнена от името на М. Н. К.. ЕГН [ЕГН];
2. Копие на трудов договор № 107/11.08.2016 г., с вписана длъжност „Продавач-консултант“;
3. Копие на фиш за месец 09 и 10.2016 г.

Проверката приключила е констативен протокол № КП-5-21-00654480/26.09.2019 г. В представената декларация М. Н. К. вписала че работното й място е било „Борса“, като за адрес на работно място посочва, че „не знае“, както и че не знае и не посочва никакви контактни данни на [фирма], с изключение вписано име, представляващо работодателя „И.“. Длъжността, която е попълнила жалбоподателката като заемана от нея в представената декларация била „Продавач - чистач“. С така предоставената информация от М. Н. К. не било изяснено взаимоотношението на лицето с [фирма].

При извършена проверка от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на [фирма], ЕИК[ЕИК] приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019 г., както след приключилите проверки и процедури от страна на компетентните институции Национална агенция за приходите и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, били установени следните относими обстоятелства:

Съгласно събраните и установени от Национална агенция за приходите, (е писмо вх. № 1029-21-3 83 8М23/10.08.2017 г. на НАП С.. вх. № 1029-21-383Ш69/01.02.2018 г., вх. № 1029-21-3838470/01.02.2018 г. и вх. № 1029-21-3838#481/12.12.2018 г. на НАП - ЦУ), обстоятелства и факти относно [фирма], вписано в Търговския регистър на 20.10.2010 г.:

за данъчен период 2015 г. - 2016 г. липсвали данни за подавана ГДД по чл. 92 от ЗКПО, както и за подадени ГФО в ТР:

дружеството нямало правопреемник;

не била намерена и представена счетоводна и търговска документация: всички данни, декларирани от дружеството, с декларации образец № 1 и № 6. както и уведомленията по чл. 62. ал. 5 от КТ били подавани по електронен път с КЕП от името на едноличния собственик на капитала и управител на дружеството С. В. И.. Съгласно данни от НБД „Население“ на ГД ГРАО същата е починала на 15.07.2016 г. От събраните и установени от ИА „Главна инспекция по труда“ [населено място] обстоятелства и

факти за [фирма] било установено следното:

-изпратена призовка на основание чл. 45, ал. 1 от АПК на електронната и поща, посочена в заявление за подаване с КЕП, за представяне на документи. На посочената дата не се е явил представител с документи;

Изпратени били призовки на основание чл. 45, ал. 1 от АПК до пълнолетните законни наследници на С. В. И. за представяне на документи. На 11.09.2017 г. същите са се явили и в писмена информация са заявили, че не знаят за фирмата на С. В. И. и не са упълномощавали никой да представлява дружеството.

Предвид гореизложените факти и обстоятелства, установени при извършените проверки от НАП и ИА „ГИТ“, и на основание на изложените констатации и предприетите действия от контролните органи, от ТИ на ПОИ - С. град били предприети действия за служебно заличаване па данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] по реда на чл. 3, ал. 13 от „Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица" за 2016 г.

С оглед гореизложените обстоятелства и констатациите на компетентните органи, претенциите на жалбоподателката, че за същата не ставало ясно от кого, кога, с какъв индивидуален административен акт и на какво правно основание е била заличена от базата данни информацията, подадена от дружеството [фирма], същите се явявали неоснователни и необосновани, следвало да бъде посочено и, че гореописаната с подробно изложено и в предходния административен акт - Решение № 1040-21-456 от 24.09.2019 г.

Видно от текста на чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс били работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по чл. 4а, ал. 1.

Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имали право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат, най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск (чл. 40, ал. 1 от КСО).

Съгласно чл. 41, ал. 1 от КСО, дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване се изчислявали в размер 80 на сто, а за временна неработоспособност поради трудова злополука или професионална болест - в размер 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху които са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица - внесени осигурителни вноски за общо заболяване и майчинство за периода от 18 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на неработоспособността. Дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване не можело да надвишава среднодневното, нетно възнаграждение за периода, от който е изчислено обезщетението.

Отпускането изчисляването на паричните обезщетения за временна

неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършвали въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО).

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1. т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „Осигурено лице“, същото било физическо лице, което-извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ар. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ (следвало, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не било единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.: Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.: Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.: Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др.

С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството през 2015 г. и 2016 г. респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в т. ч. и за М. Н. К., ЕГН [ЕГН], контролните органи обосновано приели, че същите не са осигурени лица по смисъла на чл. 10 от КСО, чрез дружеството. В тази връзка били заличени и подадените данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО на М. Н. К.. ЕГН [ЕГН] от [фирма], ЕИК[ЕИК] за периода 20.09.2016 г.-10.10.2016 г.

На М. Н. К., ЕГН [ЕГН] е изплатено по болнични листове № Е20165480467 за 2 работни дни в размер на 36.13 лв.. № Е20176105776 за 7 работни дни в размер на 126.45 лв., № Е20165480673 за 5 работни дни в размер на 98.83 лв., № Е20180977700 за 19 работни дни в размер на 375.55 лв., № Е20180977848 за 20 работни дни в размер на 395.31 лв. и № Е20180977977 за 22 работни дни в размер на 434.85 лв. Предвид заличаване на данните на М. Н. К., подадени чрез [фирма], ЕИК[ЕИК] за периода 20.09.2016 г. - 10.10.2016 г. и на основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е преизчислено изплатеното парично обезщетение, при което се установило, че на лицето е изплатено в повече в размер на 32.99 лв.

Разпоредбата на чл. 114. ал. 2. т. 2 от КСО гласи, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Поради представени и установени нови данни и документи, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащаните обезщетения за М. Н. К. ЕГН [ЕГН] възниквало задължение за възстановяване на неоснователно получената сума в размер на 32.99 лв.

Предвид представените от К. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № РВ-3-21-00672446/31.10.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ - С. град, с което на основание чл. 114, ал. 2 и 3 във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО било разпоредено на жалбоподателката да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), изплатено и за времето от 13.11.2017 г. до 11.07.2018 г. в размер на 32.99лв.

Претенциите на жалбоподателката за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е била уведомена и не е участвала в производството по издаване на административния акт били неоснователни.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСЧ.) касаело контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка е дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следвало да се съхраняват от; осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, ПОИ и ИА „ГИТ“ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагали с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството бил само проверявания осигурител, и само той можело да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката.

Неоснователно било възражението на жалбоподателката за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила поради неуведомяването и неучастието ѝ в производството по издаване на оспорения акт.

В случая необосновано били игнорирани правните основания за преразглеждане на административни актове по КСО, който като специален

закон, уреждащ отношенията по социално осигуряване, изключва прилагането на общия ред по АПК.

При заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за 2016 г., подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК]. в следствие на установената липса на стопанска дейност на дружеството през 2015 г. и 2016 г. и съответно на трудова дейност на лицата, в т. ч. и М. Н. К., уведомяването на лицето за тези ново настъпили обстоятелства и представянето от негова страна на информация и документи не биха повлияли на крайното волеизявление на административния орган относно правото на парично обезщетение поради временна неработоспособност и задължението за възстановяването му.

В константната съдебна практика било прието, че съществено нарушение е такова, което само по себе си опорочава процедурата, т.е. допускането му се отразява на съдържанието на акта и ако не е било допуснато, то въпросът би бил решен по друг начин и крайният резултат би бил различен. В този смисъл нарушението е съществено само ако е ограничило правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган.

Правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не било нарушено, тъй като то можело да го упражни чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред. т.е. в случая макар и на един по-късен етап страната можело да упражни правото си на защита. В случая това било сторено по реда на чл. 117 от КСО, чрез оспорване по административен ред на издаденото разпореждане за възстановяване на суми, като видно от съдържанието на жалбата оспорването е направено своевременно и адекватно.

Обясненията и възраженията на адресата на акта имали значение за изясняване на фактите и обстоятелствата досежно преценката относно добросъвестността, което касае определянето на приложимата хипотеза на чл. 114 от КСО за събиране на неоснователно изплатените суми за ПОВИ.

В изпълнение на постановено решение № 1040-21-456/24.09.2019 г. на Директора на ТП на ПОИ С. град на М. К. била предоставена възможност да представи доказателства и да даде допълнителни сведения относно обстоятелствата, при които е упражнявала трудова дейност по правоотношението с [фирма].

Представени била декларация от К. с попълнени данни, относно правоотношението ѝ с [фирма] и фишове за заплати без необходимите реквизити, като не била представена длъжностна характеристика.

След обстойно разглеждане на представените документи се установило следното:

Съгласно представен трудов договор № 107/11.08.2016 г. М. Н. К., ЕГН [ЕГН] била назначена на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 от КТ от С. В. И.. За работодателя договора бил подписан от С. И. с нанесена дата, след датата на смърт на лицето - 15.07.2016 г., съответно положения от името на лицето подпис и положения печат не съответствали на нотариално заверения образец от подписа, договора за прехвърляне на дружествени дялове от 15.07.2015 г. и Решение на едноличния собственик на капитала, публикувани в Търговския регистър, в качеството и на управляващ дружеството.

Номера на трудовия договор не съответствал на общия брой лица със заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в „Б. С.“ НООД, както и че същия е от дата 11.08.2016 г. и на същата дата е връчено заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ и служителя е следвало да се яви на работа на 11.08.2016 г. В Регистър „Трудови договори“ уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ било подадено на дата 21.09.2016 г., считано от 20.09.2016 г.

Представени са копия от фишове за заплати, за месени 09.2016 г. и 10.2016 г., които нямали необходимите реквизити.

Съгласно данните от декларацията. М. Н. К., ЕГН [ЕГН] е посочила, че не са и известни телефон и електронен адрес на работодателя; за естеството на извършваната работа не е посочила нищо, а като причина за прекратяване на договора, посочила „много лоши условия на труд“, при условие, че за адрес на работното място където е полагала труд е вписала „незнам“. В декларацията е вписана длъжност – „продавач - чистач“, а в представения трудов договор длъжността с „продавач - консултант“. Следвало да бъде отбелязано, че както и в други предоставени декларации от типа, за които са били подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от [фирма] за място на извършване на работата било посочено Бюро, без да е уточнена улица, номер или сграда и за лице, което е представлявало работодателя И..

Предвид допълнително събраните доказателства, решаващият орган счел, че същите не могат да бъдат приети като безспорни доказателства, че М. Н. К. е упражнявала трудова дейност по правоотношението с [фирма]. Жалбоподателката не представила длъжностна характеристика и заверено копие от уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ цитирани в трудовия договор, връчени и на 11.08.2016 г., но реално подадени на 20.09.2016 г. /след дата на смъртта на С. И./, от които да се установи каква точно е „определената работа“, която е следвало да извърши за длъжността „продавач - консултант“, и от които да бъде установено какви са били основните и задължения. Съгласно данните от Регистъра на трудовите договори уведомлението за сключен трудов договор било подадено на 21.09.2016 г., след като лицето е следвало да постъпи на работа на 11.08.2016 г. Разпоредбата на закона е императивна и определя, че преди връчване на работника на уведомлението, работодателят няма право да допуска до работа служителя, поради което необосновано било да се приеме, че жалбоподателката е изпълнявала трудови функции преди предоставянето на изискуемото удостоверение от НАП.

Предвид изложеното, поради неупражняване на трудова дейност, за М. Н. К., ЕГН [ЕГН] не е възникнало осигуряване по това правоотношение, поради което осигурителни вноски не са били дължими. Установеното при извършените от НАП и НОИ проверки сочели, че данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от [фирма] в регистрите на НАП, са само с цел придобиване на осигурителни права от лицето, на база на които при следващ работодател е изчислено парично обезщетение поради временна неработоспособност в по-висок размер.

На следващо място неоснователно било възражението на жалбоподателката за нарушаване на правата ѝ и законните ѝ интереси, касаещи правото и на обществено осигуряване и социално подпомагане, съгласно текста на чл. 51

от КРБ, имайки предвид установените и подробно изложени в настоящото решение констатации на компетентните органи.

Предвид изложеното РО счел, че Ръководителя на контрола по разходите на ДОО правилно и законосъобразно е приел, че предвид установеното обстоятелство, че жалбоподателката не е осигурено лице за периода 20.09.2016 г. - 10.10.2016 г. и на основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е издал Разпореждане № РВ-3-21 -00672446/31.10.2019 г. и е налице основанието на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за възстановяване на неоснователно полученото ПОВН, в дохода на което са включени данните в Р. подадени от [фирма].

Съгласно чл.114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичане на срока за доброволно изпълнение, като в т.2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

С фиктивното назначаване по трудов договор с „Б. С.“, Е. за срок /20.09.2016 г. — 10.10.2016 г., вкл., за което са подадени данни в Регистъра на трудовите договори и Регистъра на осигурените лица, на М. Н. К. било осигурено прано на ПОВН в по-висок размер, определен по реда на чл. 41. ал. 1 от КСО.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган приел, че Разпореждане № РВ-3-21-00672446/31.10.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. е правилно и законосъобразно постановено и следва да бъде потвърдено, а предявената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

Съдът счита, че за периода от 15.07.2016 г. до 31.12.2016 г. вкл. М. Н. К. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, и на основание новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, правилно е преизчислено изплатеното парично обезщетение поради временна неработоспособност за периода от 13.11.2017 г. до 11.07.2018 г.

В жалбата К. навежда доводи, че неучастието и неуведомяването ѝ за административното производство е нарушило процесуалните ѝ права и е довело до невъзможност да ги упражни. Излага виждане, според което административния орган е трябвало да и предостави копие от акта, въз основа на който е извършено процесното заличаване на данни и да осигури възможност на заинтересованото лице да вземе становище по това доказателство и направи искане за допълнително събиране на доказателства, в тази връзка възприема издаденото разпореждане като постановено при нарушение на материалноправните норми на КСО, при неспазване на конституционните права на гражданите, шаблонно се сочи текста на чл. 51, ал. 1 от КРБ. Твърди се от жалбоподателката, че са допуснати нарушения на процесуалните правила и норми заложи в АПК, относно протичане на административното производство.

Подадената жалба е неоснователна.

При извършената проверка от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на [фирма], ЕИК[ЕИК] приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00532644\ 05.03.2019 г., и след приключили проверки и процедури от страна на компетентните институции Национална агенция за приходите / НАП / и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, са установени следните относими обстоятелства:

Съгласно събраните и установени от Национална агенция за приходите, (писмо вх. № 1029-21-3 83 8#423/10.08.2017 г. на НАП С.; вх. № 1029-21-3838#469/01.02.2018 г., вх. № 1029-21 -3838#470/01.02.2018 г. и вх. № 1029-21-3838#481/12.12.2018 г. на НАП - ЦУ), обстоятелства и факти относно [фирма], вписано в Търговския регистър на 20.10.2010 г.:

за данъчен период 2015 г. - 2016 г. липсват данни за подавана ГДД по чл. 92 от ЗКПО, както и за подадени ГФО в ТР;

дружеството няма правопреемник;

не е намерена и представена счетоводна и търговска документация; всички данни, декларирани от дружеството, с декларации образец № 1 и № 6, както и уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път с КЕП от името на едноличния собственик на капитала и управител на дружеството С. В. И.. Съгласно данни от НБД „Население“⁴¹ на ГД ГРАО същата е починала на 15.07.2016 г. Към преписката е приложен Трудов договор № 107 сключен между жалбоподателката и С. В. И., в качеството и на представляващ дружеството [фирма] от дата 11.08.2016 г., а видно от справка в ГРАО, същата е починала на 15.07.2016 г. Номера на трудовия договор не съответства на общия брой лица със заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в „Б. С. Е., както и че договора е от дата 11.08.2016 г., като на същата дата е връчено заверено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ и жалбоподателката е следвало да се яви на работа на 11.08.2016 г.

В Регистър „Трудови договори“ уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ е подадено на дата 21.09.2016 г., считано от 20.09.2016 г.

Изпратени са призовки на основание чл. 45, ал. 1 от АПК до пълнолетните

законни наследници на починалата С. В. И. за представяне на документи. На 11.09.2017 г. същите са се явили и в писмена форма са заявили, че не знаят за фирмата на С. В. И. и не са упълномощавали никой да представлява дружеството.

Предвид изложените факти и обстоятелства, установени при извършените | проверки от НАП и ИА ГИТ, и на основание на изложените констатации са предприети действия от контролните органи, на ТП на НОИ - С. град за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] по реда на чл. 3, ал. 13 от „Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица за 2016 г.

Съгласно данни от постъпила декларация от М. Н. К., ЕГН [ЕГН], същата е посочила, че не са и известни телефон и електронен адрес на работодателя; за естеството на извършваната работа не е посочила нищо, а като причина за прекратяване на договора посочва „много лоши условия на труд“, при условие, че за адрес на работното място където е полагала труд е вписала „не знам“. В декларацията е вписана длъжност - „продавач - чистач“, а в представения трудов договор длъжността е „продавач - консултант“, а за място на извършване на работата е посочено „Борса“, без да е уточнена улица, номер или сграда и лице, което е представлявало работодателя - И..

Съдът счита, че от събраните по делото доказателства следва извода, че решаващият орган правилно е счел, че същите не могат да бъдат приети като безспорни доказателства, че М. Н. К. е упражнявала трудова дейност по правоотношение с [фирма]. Жалбоподателката не е представила длъжностна характеристика и заверено копие от уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ цитирани в трудовия договор, и връчени й на 11.08.2016 г., но реално подадени на 20.09.2016 г. /след дата на смъртта на С. И./, от които да се установи каква точно е „определената работа“, която е следвало да извърши за длъжността „продавач - консултант“, и от които да бъде установено какви са били основните и задължения.

Съгласно данните от Регистъра на трудовите договори уведомлението за сключен трудов договор е подадено на 21.09.2016 г., след като лицето е следвало да постъпи на работа на 11.08.2016 г.

Разпоредбата на закона е императивна и определя, че преди връчване на работника на уведомлението, работодателят няма право да допуска до работа служителя, поради което необосновано би било да се приеме, че жалбоподателката е изпълнявала трудови функции преди предоставянето на изискуемото удостоверение от НАП.

Предвид изложеното, и поради неупражняване на трудова дейност, за М. Н. К., ЕГН [ЕГН] не е възникнало осигуряване по това правоотношение, поради което осигурителни вноски не са били дължими.

Установеното при извършените от НАП и ТП на НОИ С.-град проверки сочат, че данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подавани от [фирма] в регистрите на НАП, за лицето К. са само с цел придобиване на осигурителни права, на база на които при следващ работодател е изчислено парично обезщетение поради временна неработоспособност в по-висок размер.

В хода на съдебното производство от ТД на НАП постъпи писмо с изх. № 94-М-911#1 от 13.11.2020 г., с което е предоставена информация от която става ясно, че: Неправомерно подаваните данни от осигурител [фирма] са служебно заличени, като заличаването е извършено на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО.

От извършените проверки от страна на ТД на НАП и ТП на НОИ С.-град, както и по данни на Търговския регистър и информационните системи е установено, че управителя и едноличен собственик на капитала на [фирма] - С. В. И. е с прекратена регистрация, поради смърт на физическото лице от 15.07.2016 г. В търговския регистър няма данни за правопреемник след смъртта на собственика, като в информационната система на НАП има подавани данни след смъртта на управителя на основание чл. 5, ал. 4 от КСО и уведомления по чл 62, ал. 5 от КТ.

Съгласно горното на основание чл. 155, т. 2 и т. 3 от ТЗ, поради това че няма вписан управител на дружеството в Търговския регистър от страна на ТД на НАП С. е изпратено Уведомление до Софийска градска прокуратура на 07.02.2019 г.

С Решение № 892 от 10.05.2019 г. на СГС, VI- 4 състав ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 155, т. 3 ТЗ [фирма], ЕИК[ЕИК], по предявен иск от Софийска Градска Прокуратура.

С фиктивното назначаване по трудов договор с - [фирма] за срок /20.09.2016 г. — 10.10.2016 г., вкл. /, за което са подадени данни в Регистъра на трудовите договори и Регистъра на осигурените лица, на М. Н. К. е осигурено право на ПОВИ в по-висок размер, определен по реда на чл. 41, ал. 1 от КСО. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ за лицето К. с цел облагодетелстване от фондовете на ДОО.

Не е основателно искането на адв. Черногорски за прилагането на чл. 161 от ГПК-с оглед на обстоятелствата по делото съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства.

Съдът счита, че не е налице хипотезата на чл. 161 от ГПК, защото не се възпрепятства доказването на факти, за които ответната страната да е създала пречки, за събиране на допуснати доказателства, чрез оттегляне на доказателственото си искане, тъй като на адв. Черногорски не е отнета възможността да доказва твърденията си, чрез искане за назначаване на съдебно-графическа експертиза.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган правилно е приел, че Разпореждане №РВ-3-21-00672446/31.10.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град е законосъобразно постановено и го е потвърдил с Решение № 1040- 21-377 от 13.05.2020 г.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане не страдат от твърдените пороци. Същите са законосъобразни и не са налице основания за отмяната им. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на

ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], ап.4. чрез адвокат А. С. Черногорски, срещу Разпореждане № РВ - 3 - 21-00672446/ 31. 10. 2019 г. издадено от Е. Л. - Ръководител Контрола по разходите на ДОО и ТП в НОИ С., потвърдено с Решение № 1040-21-377/13.05.2020г. на Директор на ТП па НОИ - С. град.

ОСЪЖДА М. Н. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], ап.4, да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: